

گفتگوی ادیان در حل بحران از خودبیگانگی نقش دارد

رئیس مؤسسه حکمت و فلسفه ایران گفت: گفتگوی ادیان و عالمان دینی می‌تواند در ترویج خودشناسی و خداشناسی نقش موثری داشته باشد و در پی آن بحران از خودبیگانگی زوده شود.

رئیس مؤسسه حکمت و فلسفه ایران گفت: گفتگوی ادیان و عالمان دینی می‌تواند در ترویج خودشناسی و خداشناسی نقش موثری داشته باشد و در پی آن بحران از خودبیگانگی زوده شود.

به گزارش خبرنگار مهر، حجت الاسلام دکتر عبدالحسین خسروپناه در نشست «گفتگوی ادیان و بحران های انسان معاصر« که صبح دوشنبه اول آبان با حضور پرفسور هامر از اندیشمندان آلمانی در این مؤسسه برگزار شد، طی سخنانی به «نقش گفتگوی ادیان در بحران از خود بیگانگی« پرداخت.

وی به بحران های متعدد بشر امروز اشاره کرد و افزود: انسان معاصر درگیر بحران های متعددی از جمله بحران محیط زیست، جنگ، خانواده و... و ریشه همه بحران ها بحران از خود بیگانگی است که باید انسان امروز با تمام ظرفیت های موجود به حل آن بپردازد و در غیر این صورت این بحران ها هستند که انسان را منحل می کنند. یکی از ظرفیت های امروز گفتگوی بین ادیان است که می تواند نقش مؤثری در حل این بحران ها داشته باشد؛ البته به شرطی که این ظرفیت اسیر سیاست بازی و معلول از خود بیگانگی نشود.

حجت الاسلام خسروپناه تاکید کرد: مقصود من از خود بیگانگی روانشناسی و روانپزشکی نیست که به بیماری های روانی اشاره دارد بلکه انسان در عین حالی که به خود معرفت دارد و خود را تا حدی می شناسد گاهی از حقیقت خود فاصله می گیرد و از خود بیگانه می شود.

وی افزود: همه ادیان الهی از دو ساحتی انسان یعنی جسم و روح سخن گفته اند و ساحت روح انسان را حقیقت انسان معرفی کرده اند، ولی گاهی انسان در موقعیت بهره گیری قدرت از انتخابی گری خویش از روح انسانی غافل می شود و تنها به تدبیر، اصلاح و تقویت جنبه غیراصیل خود یعنی جسم خویش می پردازد و تنها به دنبال فراهم آوردن لذت های حیوانی خود است و اینجاست که گوهر انسانی به فراموشی سپرده می شود.

رئیس موسسه پژوهشی حکمت و فلسفه ایران ادامه داد: پرداختن به روح و جان گاهی سطحی است و نگاه سطحی آن است که انسان از جنبه اصیل خود یعنی روح غفلت کند و از حقیقت جنبه حقیقی خویش یعنی حق تعالی غافل شود در حالی که روح انسان محصول تجلی خاص الهی است.

وی یادآور شد: خدای سبحان در قرآن می فرماید: «نسوا الله فانسیهم انفسهم اولئک هم الفاسقون« یعنی آنها خدا را فراموش کردند و خداوند آنها را از خود فراموشاند. بر این اساس پیامبر گرامی اسلام(ص) نیز فرمود: «من عرف نفسه فقد عرف ربه« خلاصه آنکه از خودبیگانگی یعنی غفلت از ساحت حقیقی انسان - که روح است- و غفلت از خالق روح که خداوند متعال است. بدین ترتیب نقش ادیان و گفتگوی ادیان در زدودن از خودبیگانگی آشکار می شود و عالمان و متفکران و فیلسوفان دین برای زدودن این بحران باید به خودشناسی اهمیت ویژه دهند و عوامل از خودبیگانگی را به انسان ها بشناسانند.

حجت الاسلام خسروپناه چهل به حقیقت انسان و دلبستگی های زودگذر دنیوی را از جمله عوامل از خودبیگانگی برشمرد و گفت: زندگی ماشینی امروز و فشارهای روحی- روانی و دغدغه های دنیایی فرصت به خود پردازی را از انسان گرفته و او را در دام از خودبیگانگی انداخته است. عالمان و فیلسوفان دین در گفتگوی بین ادیان علاوه بر بیان عوامل از خودبیگانگی باید به پیامدهای آن نیز بپردازند.

وی در پایان تاکید کرد: این پیامدها عبارتند از احساس حقارت و از خودبیگانگی، آلودگی های اخلاقی، نابودی نظام خانواده، بحران محیط زیست، استعمارگری و استعمارپذیری، زندگی پر از اضطراب و ناامیدی. امام علی(ع) در جمله ای حکیمانه می فرماید: «کسی که در نزد خود ارزشمند باشد، ترک شهوات برای او آسان می گردد« و نیز می فرماید: «کسی که نفسش کریم باشد، آن را با معصیت فرومایه نمی گذارد«.